

Giderken Bıraktığın Sessizlikle Döndün

— Hasan Uyar · 28 Haziran 2025

🔖 BAŞLIK: Giderken Bıraktığın Sessizlikle Döndün

TÜR: Dram / Terk ediş

MEKÂN: Bir otobüs terminali, sabaha karşı. Işık soluk. Hafif yağmur sesi var.

KARAKTERLER:

SABBAH: Gitmeye mecbur bırakılmış bir adam.

BAYAN: Kal desin diye bekleyen bir kadın.

SAHNE 1:

(SABBAH ayakta, elinde buruşmuş bir bilet. Yanında yorgun bir çanta. Otobüs motorları uzakta, iç çekiyor gibi homurdanıyor. Yağmur camlara vuruyor. BAYAN hızla gelir. Nefesi paramparça.)

BAYAN:

Sahi...

Nereye gidiyorsun SABBAH?

SABBAH:

(Boğulmuş bir sesle)

Bilmem Bayan...

Yani... biliyorum da söyleyemem.

Bir cehennem buldum kendime.

Soğuk...

İçinde sen olmayan bir yer.

BAYAN:

(Ağrılı bir gülümsemeyle)

Nereye gittiğini bilmeden gidersen,

Gittiğin her yer,

Kaldığın yerin yankısı olur SABBAH.

Ve kaçmak...

Sadece ayak izini değiştirmek olur, acını değil.

SABBAH:

(Sessizce, gözleri yerde)

Biliyorum...

Ama kaldığım yer...

Sende bıraktığım yer...

Artık ben yokum orda.

Ben orda...

Bir fotoğraf gibi kaldım.

Siyah-beyaz.

Çerçevesi kırık.

BAYAN:

(Çatlamış bir haykırıyla)

Aması ne SABBAH?

Hangi harf sarsın şimdi içimdeki delik duvarı?

SABBAH:

(Derin bir suskunluk. Sonra kelimeler dökülür gibi)

Kaldığım yer...

Bir mezardı belki.

İsmi "aşk" koyduk biz ona...

Ama içi boş çıktı.

İki sevda arasında...

Ben kendi tabutumda üşüyordum Bayan.

BAYAN:

(Hıçkırarak)

Ben seni sevmiştim SABBAH!

Seni...

İçime sığdıramayacak kadar çok!

SABBAH:

Ben de...

Ama yetmiyor.

Bazen kalp kalbi bulur...

Ama zaman,

İki yüreği yan yana koymaz.

İkimiz de sevdik...

Ama aynı hikâyeyi okuyamadık.

(Kısa bir sessizlik. Sadece yağmurun sesi.)

BAYAN:

O zaman git...

Ama gitmeden söyle bana:

Ben kimim senin için?

SABBAH:

(Gözleri dolu ama sesi sakince keskin)

Sen...

İçimi ilk okuyan ama son sayfayı hiç çevirmeyen kadınsın.

Sen...

Yangını benzinle kutsayan,

Sonra dönüp "yanıyor" diye ağlayan kişisin.

Sen...

İçimde ne varsa çırılçıplak gören...

Ama üstünü örten değilsin.

Sen...

Gidişimin sebebi değil,

Kalmamın lanetisin Bayan.

Ve ben...

Her gittiğim durakta seni unutamamanın bedelini

Biraz daha ödeyeceğim.

(Otobüs korna çalar. SABBAH çantasını omzuna alır. Yürümeye başlar. BAYAN, ardından titreyerek fısıldar.)

BAYAN:

Ben susarak bekledim SABBAH.

Çünkü kalmanı istedim.

Ama sen haklıydın...

Bazı vedalar,

"Kal" dense de...

"Git" kadar mecbur olur.

(SABBAH durur. Dönmez. Omuzları düşer. Otobüse biner. BAYAN tek başına kalır. Yağmur şiddetlenir. Işık yavaşça kararır.)

SAHNE DEVAMI:

(Otobüs uzaklaşırken sesi silikleşir. Terminal neredeyse bomboş. Hafif bir rüzgâr. BAYAN hareketsiz. Ardından başını yavaşça kaldırır. Gözleri SABBAH'ın gittiği yönde boşluğa dalmış. Yavaşça, kendi kendine konuşmaya başlar.)

BAYAN:

Gitmelerin adını hep ben koydum...

Hep "bir daha dönmez" dedim,

Ama bu başka SABBAH...

Bu gidişin sesi...

İçime kadar kırdı camları.

(Sessizlik. Birkaç adım atar, durur.)

Ben...

Ne zaman sustum, sen biraz daha uzaklaştın.

Ne zaman "gitme" demedim,

Gittin.

Sana hiç "kal" diyemedim biliyor musun?

Dilim varmadı.

Çünkü kalırsan,

Yine bir gün gideceğini bilirdim.

(Ağlamaz, sesi titrek ama güçlü.)

Ben seni...

Bir dua gibi içime okudum.

Ama dualar bile kabul olmaz bazen.

Sen...

O kabul olmayan duaların en suskunuydun SABBAH.

Ve ben...

Suskunluğumla affettim seni.

(Sol elini göğsüne koyar.)

Buraya...

Bir mezar daha kazdım bu gece.
Adını taşıyor belki...
Ama içinde sen varsın.

(Sahneye yağmur sesi hâkim olur. Otobüs terminalinin ışıkları teker teker sönmeye başlar. Bayan boş banklardan birine oturur. Gözleri uzakta. Gecenin içine konuşur.)

BAYAN (fısıltıyla):

Bazı insanlar...
Kalırsan seni öldürür.
Gidersen...
İçinde yaşatır.

Sen ikincisisin SABBAH.
Ve ben...
Her gün içimde biraz daha seni yaşayıp,
Biraz daha kendimden ölüyorum.

(Işık tamamen kararır. Sahne biter.)

SAHNE 2:

SABBAH'TAN KISA BİR MEKTUP

(Sahne sessiz. Sadece SABBAH'ın sesi duyulur, içli ve sade.)

BAYAN,

Gideceğimi biliyordun.
Ama kalbimin seni bırakmadığını hiç söylemedim.

Ben seni sevmedim sadece...

Ben sende kalmayı,

Kendimden bile çok istedim.

Ama bazen en çok sevdiklerimizi,
En çok sustuklarımızla kaybederiz.

Affetme, unutma da...

Ama bil:

Gittiğim her yerde,

Senin adınla sustum.

– SABBAH

(BAYAN mektubu okur. Uzun süre hiçbir şey söylemez. Sonra sadece mırıldanır:)

BAYAN (fısıltıyla):

Ve ben...

O suskunluğu...

Yıllarca duydum.

(Işık kararır. Sahne biter.)

SAHNE 3: KAVUŞMA

MEKÂN: Otobüs terminali, sabahın erken saatleri. Hafif yağmur var.

SABBAH

(Çantasını omzunda, durur. BAYAN'ı görür, tereddüt eder.)

Bayan... Yıllar sonra.

BAYAN

(Soğuk ama kırgın değil.)

Geldin, demek.

Ama hâlâ uzak.

SABBAH

(Hafifçe gülümser.)

Dönmek değil, kalmak istedim bu sefer.

BAYAN

(İçten, ama temkinli.)

Kalmak için bir neden var mı artık?

SABBAH

(Sessiz kalır. Sonra yavaşça çıkar cebinden kısa bir mektup.)

Belki bu, başlamak için.

BAYAN

(Mektubu alır, bakar. Gözleri dolar.)

Belki de...

(Kısa bir sessizlik.)

SABBAH

(Samimi)

Affetmek ve unutmak değil...

Anlamak için geldim.

BAYAN

(Usulca)

O zaman hoş geldin.

(Işık yavaşça kararır, yağmur sesi yükselir.)